

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (19)

Curtea din față

Samuel Ridout

Online începând de la: 06.12.2023, Actualizat: 06.12.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Exodul 38.9-20

Exodul 38.9-20: Și {Bețaleel} a făcut curtea. Pentru latura de sud, înspre sud, a făcut pânzele curții din in subțire răsucit, de o sută de coți, cei douăzeci de stâlpi ai lor și cele douăzeci de postamente de aramă ale lor; cârligele stâlpilor și vergelele lor de legătură erau de argint. Și pentru latura dinspre nord, perdele de o sută de coți; cei douăzeci de stâlpi ai lor și cele douăzeci de postamente de aramă ale lor; cârligele stâlpilor și vergelele lor de legătură erau de argint. Și pentru latura dinspre apus, pânze de cincizeci de coți; cei zece stâlpi ai lor și cele zece postamente ale lor; cârligele stâlpilor și vergelele lor de legătură erau de argint. Și pentru latura de est, spre răsărit, cincizeci de coți. Pânzele erau pe o aripă de cincisprezece coți, cei trei stâlpi ai lor și cele trei postamente ale lor; și pe cealaltă aripă, de partea aceasta, ca și de partea aceea a porții curții, pânze de cincisprezece coți, cei trei stâlpi ai lor și cele trei postamente ale lor. Toate pânzele curții, de jur-împrejur, erau de in subțire răsucit. Și postamentele stâlpilor erau de aramă; cârligele stâlpilor și vergelele lor de legătură, de argint, și îmbrăcămintea capetelor lor, de argint; și toți stâlpii curții erau legați împreună cu argint. Și perdeaua porții curții era de broderie din fir albastru și purpură și stacojiu și in subțire răsucit: și lungimea era de douăzeci de coți, și înălțimea, ca și lățimea, de cinci coți, asemenea pânzelor curții. Și stâlpii lor erau patru și postamentele lor, patru, de aramă; cârligele lor, de argint, și îmbrăcămintea capetelor lor și vergelele lor de legătură, de argint. Și toți țăruii cortului și ai curții de jur-împrejur erau de aramă.

Curtea din față era formată din pânzele de in care înconjurau cortul. Lungimea de la est la vest era de 100 de coți, iar lățimea de 50 de coți. Pe partea de est era o deschidere sau „poartă” de 20 de coți în centru, lăsând la dreapta și la stânga 15 coți de pânze de in.

Aceste pânze, care formau curtea din față, erau făcute din in subțire răsucit. Aveau o înălțime de 5 coți și o lungime totală de 280 de coți, fără a include poarta, care avea un model special. Pânzele erau atârinate de vergele de legătură din argint și de „cârlige”, așa cum sunt numite în traducerea noastră. Aceasta înseamnă că fiecare stâlp avea un capitel, sau cap, de argint, iar o tijă ducea de la unul la altul, legându-i stabil împreună.

În ceea ce privește stâlpii, nu există nicio indicație concretă a materialului, cu excepția faptului că erau făcuți din cupru (aramă). În dispoziția din Exodul 27.10 se precizează că „cei douăzeci de stâlpi și cele douăzeci de postamente”¹ trebuiau să fie de aramă. S-a obiectat că acest lucru ar fi făcut ca stâlpii să fie extrem de grei și cantitatea de 70 de talanți de cupru, menționată în Exodul 38.29, nu ar fi fost suficientă. Cu toate acestea, nu avem suficiente dovezi pentru a trage o concluzie de aici. Este semnificativ, totuși, faptul că lemnul de salcâm nu este menționat aici, spre deosebire de obiectele în care a fost folosit fără îndoială. Indiferent dacă stâlpii erau din lemn (care nu este menționat aici) sau din aramă (și erau goi în interior, așa cum se obișnuiește în cazul stâlpilor), stâlpii în sine dispar din vedere, ca să spunem așa, cu excepția postamentelor lor din aramă.

În afară de aceasta, sunt menționați, fără o descriere mai precisă, țăruii de cupru, care erau necesari atât pentru cort, cât și pentru curtea din față. Aceștia erau, fără îndoială, folosiți pentru a stabili stâlpii, la fel ca și țăruii pentru cort.

Pânzele – despărțire între ceea ce este sfânt și lume

Să ne îndreptăm acum atenția asupra semnificației spirituale a acestor lucruri. Curtea din față constituia o împrejmuire pentru casa lui Dumnezeu și separa locuința Sa de lumea exterioară. Gândesc că nu ar trebui să ne fie greu să recunoaștem că această incintă este formată de poporul Domnului, care formează efectiv linia de demarcație în această lume între tot ceea ce este de la Dumnezeu și ceea ce nu este de la El. Să ne uităm mai întâi la materialul pânzelor, în subțire răsucit. Am văzut deja semnificația sa în descrierea celui mai interior strat de covor al Cortului Întâlnirii. Prin urmare, nu este necesar să intrăm în mai multe detalii aici. Este suficient să spunem că inul vorbește despre curăția fără pată a vieții, care include atât gândurile, cât și faptele și cuvintele.

Lungimea lor – etalonul lui Dumnezeu pentru sfințirea practică

Lungimea pânzelor era identică cu cea a stratului de covor cel mai interior al Cortului Întâlnirii. Erau 10 covoare, fiecare având o lungime de 28 de coți, totalizând 280 de coți. Acest fapt ne amintește că standardul lui Dumnezeu pentru sfințenia practică este întotdeauna același. El nu are două standarde diferite, așa cum se întâmplă adesea în cazul nostru - unul pentru noi și poate altul pentru ceilalți. Dumnezeu detestă greutățile și măsurile diferite (Proverbele 20.10,23). Atunci când El măsoară neprihănirea umană, o face după un singur standard, cel al desăvârșirii absolute, pe care îl găsim exprimat în cele zece porunci - un număr care apare frecvent și în descrierea curții din față. Zece este numărul responsabilității atât față de Dumnezeu, cât și față de om. Cine a corespuns unei astfel de responsabilități? În Apocalipsa 19.8 citim că inul subțire este dreptățile sfinților - faptele lor drepte. În consecință, inul vorbește despre o neprihănire umană desăvârșită, fără pată. Să-I mulțumim lui Dumnezeu că se apropie timpul când sfinții Săi vor fi arătați desăvârșiți și ireproșabili în hainele de in fără pată. Faptele lor de credință și dragoste, rodul harului divin, se vor arăta în glorie și ei vor fi asemenea lui Hristos (1. Ioan 3.2). Dar atunci când vorbim despre noi înșine, despre neprihănirea (dreptatea) noastră, chiar și ca oameni mântuiți, este într-adevăr așa cum tocmai am descris, că ea corespunde pe deplin standardului cerinței divine? Isaia a spus cu privire la întreg poporul și la el însuși personal: „Tu întâmpini pe cel care se bucură și face dreptate, pe cei care-și amintesc de Tine în căile Tale”. Acest lucru înseamnă că Dumnezeu îl poate întâlni pe om atunci când acesta este capabil să vină înaintea Lui în dreptate. „Iată, Te-ai mâniat, pentru că noi am păcătuit”. Acest lucru arată cum îi găsește El pe oameni. „Pentru că toți am ajuns ca ceva necurat și toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mânjită; și toți ne veștejim ca frunza și nelegiuirile noastre ne poartă ca vântul.” (Isaia 64.5,6). Avem aici o mărturisire a ceea ce este omul în sine, o mărturisire cu care fiecare dintre noi ar putea fi pe deplin de acord, atunci când vedem ce suntem fără Hristos. Chiar și tot ce avem mai bun este nepotrivit pentru prezența lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, când ne întoarcem de la noi înșine și ne întoarcem spre El, găsim în Domnul nostru măsura deplină a standardului de neprihănire al lui Dumnezeu. În 1. Ioan 3.5 citim: „Și știți că El S-a arătat ca să înlăture păcatele noastre; și în El nu este păcat.” Este foarte remarcabil faptul că aceste două lucruri sunt puse unul lângă altul. Versetele, pe care le-am citat din Isaia, dau mărturie despre păcatul nostru: cel mai bun al nostru este ca o haină murdară înaintea lui Dumnezeu. Astfel, noi suntem asemenea marelui preot Iosua, care, cu

hainele sale murdare, era nepotrivit pentru slujba preoțească în prezența lui Dumnezeu (Zaharia 3.3). Aici, însă, este Unul, care S-a arătat pentru a lua păcatele noastre și în care nu este păcat. Acesta este primul mare adevăr, pe care ni-l arată aceste pânze - sfințenia fără pată și absolută a Domnului nostru. Aceasta este inul subțire răsucit, de 280 de coți în lungime (7x40, desăvârșirea dovedită prin încercare), care corespunde măsurii depline a cerințelor lui Dumnezeu. Aceasta formează cea mai eficientă mărturie și separarea desăvârșită între tot păcatul lumii și mediul sfânt, în care Dumnezeu Se revelează pe Sine.

Curăția lor – așa cum este El

Dar există ceva care merge dincolo de aceasta. Neprihănirea este standardul lui Dumnezeu pentru sfinții Săi și chiar în această scrisoare a lui Ioan trecem mai departe de la curăția fără pată a lui Hristos, pentru a vedea ceea ce mai este dat la nașterea din nou: „așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1. Ioan 4.17). Acest lucru este văzut uneori ca o primire completă în Hristos ca Înlocuitor al nostru, dar este mai mult decât atât. Prima epistolă a lui Ioan nu se preocupă atât de mult cu lucrarea lui Hristos *pentru* noi, ci mai mult de lucrarea harului prin nașterea din nou *în* noi, care produce o concordanță morală cu Hristos. Noi, cei care cunoaștem dragostea Lui, credem în ea și am primit-o, suntem născuți din Dumnezeu și astfel natura, sfințenia lui Hristos Însuși, este lucrată în noi prin puterea Duhului Sfânt: „Pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta”.

În 1. Ioan 3.2 avem viitorul, fără îndoială: „Știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este”. Nu ne putem aștepta să-L putem vedea fără să fim pregătiți moral pentru aceasta. Așa citim în Evanghelia după Ioan: „Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.3). Dacă vrem să-L vedem pe Dumnezeu, trebuie să existe o concordanță morală cu El. Corespunzător se spune în Evrei 12.14: „Urmăriți pacea [...] și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul”. „Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu; și suntem” (1. Ioan 3.1). Aceasta suntem în această lume: copii ai lui Dumnezeu. Suntem deja *acum*, deși nu s-a arătat încă ce vom fi. Numai atunci când Hristos va fi arăta în glorie în toată curăția fără pată a naturii Sale umane „vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1. Ioan 3.2).

Să observăm ceea ce este legat direct de acest lucru în al treilea verset: „Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum *El* este curat” (1. Ioan 3.2). Ne uităm la pânzele din in subțire răsucit fără pată, și spunem: „În El nu este păcat” (1. Ioan 3.5). Apoi spunem: „Așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta”. Noi avem o natură care este capabilă de sfințenie deja aici. Privim mai departe și vedem că vine timpul când noi, care suntem acum copii ai lui Dumnezeu, vom fi ca El, „pentru că Îl vom vedea așa cum este”. Dacă avem această nădejde în Hristos, ea va produce, în cele din urmă, neprihănirea (dreptatea) practică - căutăm să ne păstrăm hainele nepătate de lume în această viață prezentă.

Aceeași epistolă ne prezintă amploarea acestui efect prezent: „Cine zice că rămâne în El este dator și el să umble așa cum a umblat El” (1. Ioan 2.6). Cât de des spun oamenii: „Știu că ar trebui să fim sfinți, dar nu vă puteți aștepta de la noi să fim complet sfinți”. De exemplu, atunci când este citat următorul verset: „Pot totul în Cel care mă întărește” (Filipeni 4.3), răspunsul

este: „Dar acela era Pavel”, ca și cum nu ne-am putea aștepta să fim ca Pavel. Acest pasaj merge chiar mai departe. Nu numai că trebuie să fim ca Pavel, dar suntem lăsați aici să fim ca Hristos Însuși. Și dacă vă uitați la acest verset, veți vedea că nu se face nicio îngrădire în legătură cu acest lucru. Standardul pentru viețile noastre este ceea ce a fost Hristos aici. Dumnezeu detestă standardele diferite. El nu măsoară comportamentul Fiului Său după *un standard*, iar pe cel al poporului Său după un alt standard. El are compasiune și milă cu noi. El are har, pentru a ne ierta păcatele și milă pentru a ne ajuta în slăbiciunea noastră. Cu toate acestea, sfințenia Sa nu Îi permite să diminueze cu o iotă măsura deplină a standardului desăvârșit de sfințenie, stabilit pentru noi prin umblarea minunatului nostru Domn Isus.

Pare greu aceasta? Ne îngrozește? Ne dăm înapoi în fața ei? Ați îndrăzni să vă doriți un standard mai mic decât acesta? - ca Dumnezeu să ne fixeze un standard pentru a umbla mai puțin sfânt, mai puțin devotat decât Hristos? Ați dori ca o anumită măsură de păcat, de egoism, să rămână? Dacă ați întâlni o afirmație, care ar fi adusă ca venind de la Dumnezeu și ar exprima în felul următor (și așa vorbește adesea necredința în inimă): „Nu prea contează să nu fii *complet* sfânt”, nu v-ar provoca un șoc în adâncul sufletului? Nu ați spune: „Aceasta este foarte sigur lucrarea dușmanului, care sădește o otravă rea în mijlocul adevărului divin”? Știm că nu poate exista decât *un singur* standard: Hristos. Iar El ne-a lăsat un exemplu, pentru ca noi să călcăm pe urmele Lui (1. Petru 2.21), sau, așa cum avem aici: „Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umblă așa cum a umblat El”. Astfel, măsura deplină a pănzelor pentru noi este măsurată în legătură cu Hristos, căci El este singurul etalon al lui Dumnezeu.

Ne-am uitat la lungimea pănzelor. Să presupunem că Dumnezeu ar fi specificat o măsură mai mică de 280 de coți, care ar fi fost rezultatul? O curte din față fără protecție suficientă. Ar fi existat goluri și prezența sfântă a lui Dumnezeu nu ar fi fost separată de lumea înconjurătoare. Același lucru este valabil și astăzi. Dacă nu ar fi acest standard complet al sfințeniei desăvârșite a lui Dumnezeu, așa cum este văzută ea în Hristos și desfășurată în poporul Său, Dumnezeu ar fi considerat mai puțin sfânt și mai puțin separat de omul păcătos. Același adevăr este exprimat în înălțimea pănzelor. Ele aveau o înălțime de 5 coți - numărul responsabilității, în special cu privire la om. Îl vedem pe Hristos, care a împlinit pe deplin cerințele lui Dumnezeu pentru om și, în același timp, a stabilit standardul pentru noi.

După ce am avut în fața noastră - sper că spre deplina noastră convingere - faptul că, dacă vrem să ne conformăm cu gândurile lui Dumnezeu, trebuie să avem în umblarea noastră ceea ce corespunde umblării lui Hristos, am dori acum să analizăm câteva pasaje biblice care subliniază sfințenia în credincios.

Pasaje biblice suplimentare

În Daniel 6 îl vedem pe Daniel în mijlocul unei curți ostile, înconjurat de oameni care, invidioși pe poziția sa, vor să-i facă de rușine persoana în fața împăratului și să-l aducă astfel în dizgrație. Aici vedem, ca să zicem așa, pânza de in fără pată, trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, care sunt exprimate în Daniel. Lui i se opune o lume, care este în dușmănie cu Dumnezeu. Ei vor să-l discrediteze. Cum procedează? Nesinceritatea, nedreptatea sau lezarea obligațiilor ies din discuție ca temei pentru a-l acuza pe omul care s-a remarcat prin mărturia sa albă și fără pată. Da, el este ținta dușmăniei lor, dar aceasta este cuplată, fără

îndoială, cu o admirație tăcută a invidiei, care nu găsește în el niciun motiv de reproș. Astfel, ei se îndreaptă spre legea Dumnezeuului său, care este contrară voinței împăratului, ca singura modalitate de a găsi un motiv de acuzație împotriva lui. O, dacă ar fi la fel de adevărat și în cazul nostru, ca și în cazul lui Daniel, că este imposibil să se pună degetul pe o singură inconsecvență în umblarea noastră, că singurele puncte de conflict cu lumea sunt credințioșia și devotamentul nostru față de Hristos, care stârnesc dușmănie în inimile celor care nu sunt împăcați cu Dumnezeu.

La Daniel, deci, vedem standardul lui Dumnezeu atârând, ca să zicem așa, între lumea exterioară și o viață ireproșabilă și fără pată. Partea exterioară o găsim în Filipeni 2.14-16, adică o mărturie pentru lume, care nu poate fi contrazisă. Cât de bine este când lumea nu poate vedea decât în alb, atunci când se uită la copiii lui Dumnezeu - și vede astfel imaginea lui Hristos reflectată în viața de zi cu zi a credincioșilor.

Avem un alt gând în acest sens în Iacov 1.27. Acolo nu este vorba doar de ceea ce este inul subțire răsucit în sine, ci că el ne protejează de necurăție. Noi avem legături exterioare cu lumea. Diferitele noastre obligații și munca noastră ne aduc în contact cu ea și trebuie să ne păstrăm hainele nepătate de ea, așa cum spune Iuda în scrisoarea sa: „Urând chiar cămașa pătată de carne” (Iuda 23) și așa cum suntem sfătuiți în Eclesiastul: „Hainele să-ți fie albe întotdeauna” (Eclesiastul 9.8). Chiar și în Sardes, unde predomina în general nepăsarea, cuvântul Domnului a fost: „Dar ai în Sardes câteva nume care nu și-au întinat veșmintele; și vor umbla cu Mine în haine albe, pentru că sunt vrednici” (Apocalipsa 3.4).

Așadar, inul alb ar trebui să fie semnul distinctiv al comportamentului nostru în raport cu lumea. Se spune uneori că este un semn bun atunci când oamenii spun lucruri rele despre cineva. Domnul Isus a spus: „Ferice va fi de voi când [...] vor spune tot felul de lucruri rele ... împotriva voastră”. Da, dar a făcut acest lucru cu adaosul „și neadevărate” [...] „din cauza Mea” (Matei 5.11). Dacă o fac din cauza Domnului și mințind, îi putem mulțumi lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar să fim atenți ca nu cumva să fie din cauză că haina noastră este pătată de carne, căci asta ar fi spre rușinea noastră și L-ar prezenta complet fals pe Domnul nostru Preaiubit. Cum ar trebui să ne ferim de gândul de a-L prezenta fals într-o lume care deja Îl urăște atât de mult.

În aceeași ordine de idei este și 1. Petru 4.14: „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, pentru că Duhul gloriei și al lui Dumnezeu Se odihnește peste voi.” Cât de bine este când creștinii pot fi descriși în acest fel. Dumnezeu este blasfemiat de dușmanii Săi, dar glorificat prin comportamentul și vorbirea poporului Său. Următorul verset arată că nu trebuie să existe murdărie pe haine. „În adevăr, nici unul dintre voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț sau ca răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altora” (1. Petru 4.15). Hristos a stabilit în viața Sa standardul desăvârșit de sfințenie pentru noi. Să nu căutăm niciun alt standard. Cu siguranță că nu trece o zi, în care să nu trebuiască să mergem înaintea Dumnezeului nostru să mărturisim și să nu trebuiască să ne curățim la lighean, însă nimic nu trebuie să coboare standardul. Să nu purtăm de grijă pentru carne, ca să-i satisfacem poftele (Romani 13.14). Standardul nostru este Hristos! Să mergem pe urmele Lui.

Capetele stâlpilor, cârligele și vergelele de legătură din argint –

dependența umblării de răscumpărare

În continuare, ajungem la o trăsătură foarte prețioasă a adevărului, care este simbolizată în cârlige și capete, precum și în vergele de legătură. Pânzele erau atârnate de cârlige și de vergelele de legătură. Stâlpii în sine stăteau pe o temelie solidă de aramă, dar capetele lor erau înconjurată de un capitel acoperit cu argint. Argintul simbolizează răscumpărarea, marele adevăr că suntem răscumpărați prin sângele prețios al lui Hristos. Să ne amintim că fără răscumpărare nu poate exista o umblare sfântă. Stâlpii cu capetele lor argintate ne arată spre Hristos ca fiind cel care este încununat cu răscumpărarea, pe care a adus-o pentru noi. Cârligele cu vergele de legătură, care trec de la un stâlp la altul și țin totul stabil împreună, vorbesc despre răscumpărarea de care depinde umblarea sfântă pentru a-L glorifica pe Dumnezeu. A sta în propriile noastre forțe și a umbla așa cum a umblat Hristos este la fel de imposibil pentru noi ca și crearea unei lumi. Umblarea noastră trebuie să depindă de răscumpărarea lui Hristos și nu de puterea sau caracterul nostru, la fel ca și pânzele atârnate de cârligele de argint și de vergele de legătură. Aceste pânze atârnate depindeau de argint și umblarea noastră depinde de răscumpărarea Domnului nostru Isus Hristos.

Unele pasaje din Scriptură ne arată acest lucru foarte clar. În 1. Petru 1.2 citim: „Aleși după știința dinaintea a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare” (acesta este inul subțire) „și stropire cu sângele lui Isus Hristos” (aici avem cârligele de argint, de care este atârnat inul subțire). Ascultarea este legată de sângele stropit al lui Isus Hristos. Ea nu poate să decurgă din nimic altceva.

Un pasaj bine-cunoscut din Epistola către Tit arată și el clar acest lucru: „Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat, învățându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavie și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent” (Tit 2.11-12). După îndemnul adresat slujitorilor de a fi ascultători și respectuoși și de a nu se folosi de libertatea lor în casă pentru a fura sau a sustrage lucruri mărunte, apostolul profită de ocazie pentru a vorbi despre mântuirea lui Dumnezeu și despre efectele ei. Este un cuvânt pentru noi toți, căci toți suntem slujitori ai lui Dumnezeu și ar trebui să trăim aici în așa fel încât să-L cinstim pe Dumnezeu sau, cum spune Pavel aici: „ca în toate să împodobească învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor” (Tit 2.10). Căci harul care aduce mântuirea instruieste și el. El nu ne poate învăța ce înseamnă sfințenia, până nu ne învață ce este mântuirea. Dar, atunci când mântuirea este cunoscută, harul ne învață să trăim cu prudență, în ceea ce ne privește, cu dreptate, în ceea ce privește relațiile noastre cu ceilalți, și cu evlavie, în ceea ce privește relația noastră cu Dumnezeu, și să așteptăm speranța binecuvântată și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor. În versetul 14, el ne reamintește apoi adevărul, pe care tocmai l-am luat studiat: „care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege {acestea sunt vergelele de argint} și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2.14). Cât de minunat atârnă pânzele de in de cârligele și vergelele de argint - și astfel de răscumpărare.

Epistolele către Coloseni și Efeseni prezintă acest lucru în mod clar. În primul rând, ele pun marea temelie a adevărului divin în legătură cu mântuirea, iar apoi, în dependență de aceasta, instrucțiunile despre comportamentul nostru și mărturia noastră în lume.

Pasajul din Romani 8.3,4 arată, de asemenea, acest lucru în mod foarte impresionant. Este deosebit de semnificativ, pentru că aici ni se arată cât de imposibil este să avem pânzele de in fără cârligele și vergele de argint: „Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne” etc. Legea nu avea nicio putere de a produce în noi o viață sfântă, nicio putere de a realiza umblarea, care l-a caracterizat pe Hristos pe pământ. Dar „Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat {ca jertfă pentru acesta, în care putem vedea strălucirea de argint a răscumpărării}, a condamnat păcatul în carne” - l-a pus deoparte, pentru ca, în consecință, „cerința dreaptă a legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit cărnii, ci potrivit Duhului”. Dreptatea divină, care nu putea primi nimic de la noi prin lege, este atât de complet satisfăcută prin jertfa lui Hristos, încât nu numai că suntem salvați și ne sunt iertate păcatele, dar am primit și puterea pentru neprihănirea practică, pe care Dumnezeu o caută la poporul Său.

Stâlpii cu postamentele lor de aramă – stabilitate în toate direcțiile

V-aș ruga să vă îndreptați pentru o clipă atenția spre stâlpii curții din față. Am văzut materialul și dimensiunile pânzelor, care vorbesc despre curăția fără pată a lui Hristos ca standard pentru umblarea și mărturia poporului Său în lume. Stâlpii se sprijină pe postamente de aramă. Toată greutatea este pe temelie, pe aramă.

După cum am văzut deja, arama vorbește despre stabilitatea caracterului și a planului divin. El este Domnul, care nu se schimbă (Maleahi 3.6). Când dreptatea Sa și adevărul Său sunt aplicate omului păcătos, ele înseamnă judecata - în legătură cu Domnul nostru, dimpotrivă, sunt reprezentarea desăvârșită a lor în întreaga Sa umblare și mărturie pe pământ. Dacă pot să mă exprim astfel, Domnul a luat o poziție fermă pentru Dumnezeu în toate părțile, asemenea stâlpilor de pe cele patru laturi ale curții, care se sprijină pe temelie lor de aramă. În întreaga Sa viață, da, în fiecare acțiune, devotamentul de nezdruccinat și dreptatea divină s-au desfășurat în Domnul nostru - din orice parte L-am privi.

Sudul (compară cu vântul de sud care suflă ușor în Faptele apostolilor 27.13) vorbește despre ceea ce este atractiv în mod natural, despre bunăstarea în lume. Nordul vorbește de partea întunecată, rece și lipsită de bucurie, de adversități. Întâlnim ambele părți în Cântarea Cântărilor 4.16: „Trezește-te, vânt de la nord, și vino, vântule de la sud! Suflă peste grădina mea, ca să-i picure miresmele!”. Astfel, trecem printr-o mare varietate de experiențe și întâlnim mângâieri pe de o parte și necazuri pe de altă parte. Toate acestea trebuie însă să aducă în viața noastră miresme, parfumul lui Hristos.

Priviți-L pe Domnul nostru Isus din toate părțile, în toate împrejurările vieții Sale aici pe pământ. Cât de absolut ferm și de neclintit a stat pentru Dumnezeu! Însă, atunci când prosperitatea, confortul sau favoarea lumii vine în calea noastră, stâlpii mărturiei noastre par, cu regret, să stea pe nisipuri mișcătoare! Cât de des poporul lui Dumnezeu eșuează pe partea sudică, partea înfloritoare a vieții. Pe de altă parte, atunci când vine adversitatea, necazul, batjocura pentru adevăr, pentru Numele lui Hristos, cât de des slăbesc sfinții lui Dumnezeu, când de fapt ar trebui să fie susținută o mărturie credincioasă. Priviți-L pe Domnul nostru la nunta din Cana, sau în casa fariseului, sau în oricare alt contact al Său cu oamenii (de fapt, El

nu era un pustnic, care să refuze să accepte o invitație), ce mărturie despre Dumnezeu a existat în fiecare dintre aceste locuri și cât de absolut neclintită era ea în toate privințele! Când norii negri (ca veniți dinspre nord) ai abandonului, ai persecuției, chiar și ai crucii însăși au venit peste El, cum a păstrat El întotdeauna aceeași poziție pentru Dumnezeu în aceste circumstanțe. Când soarele Său apunea, ca să zic așa, în vest și se apropia momentul în care trebuia să părăsească această lume, El nu a cedat nici *o iotă*, ci Și-a îndreptat hotărât fața spre Ierusalim (Luca 9.51). Și, în timp ce privea cu bucurie spre certitudinea slavei viitoare, ca pe cea a unui răsărit de soare, El Și-a menținut pe deplin mărturia adevărului divin și a sfințeniei divine. Astfel, Domnul nostru a stat neclintit și ferm pe toate laturile, asemenea stâlpilor din jurul curții din față. Și El menține și acum această fermitate pentru noi prin Cuvântul și Duhul Său, căci dimensiunile curții din față rămân aceleași.

Pânzele agățate – mărturie înaintea lumii în dependență de El

Am vorbit despre Hristos în credințioșia și statornicia Sa de nezdruccinat, așa cum se arată ele în stâlpii din jurul curții din față și am vorbit și despre modul în care El susține pe poporul Său. Aș dori acum să vă reamintesc un pasaj, pe care l-am avut deja în fața noastră, despre cum trebuie să „împodobim învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor” (Tit 2.10). Stâlpii sunt împrejurul curții din față, dar unde este inul care trebuie să-i împodobească? În Hristos, Dumnezeu are un standard absolut desăvârșit, dar prezentăm *noi* ceea ce reprezintă perdelele de in? Împodobim noi în toate învățătura, care este a Dumnezeu nostru Mântuitor?

Haideți să cercetăm câteva pasaje din Scriptură, care arată cât de necondiționat trebuie să ne agățăm de El, dacă vrem să stăm în această lume, ca învelitorile de in din jurul curții lui Dumnezeu.

„Așa că cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă” (1. Corinteni 10.12). Aceasta este valabil pentru fiecare dintre noi. Nu ar trebui să gândim despre noi, că noi nu am putea să cădem. Istoria lui Petru și a miilor de oameni din poporul lui Dumnezeu ar arăta rapid, cu regret, că atunci când apare încrederea în sine, mândria precedă pieirea, iar aroganța precedă căderea (Proverbele 16.18). Să ne ferim de încrederea în sine. Să umblăm mai degrabă, așa cum ne îndeamnă 1. Petru 1.17, „în temere în timpul pribegiei” noastre. Mai repede decât gândim, satan se va folosi de încrederea noastră pentru a ne doborî. Câți dintre noi, vai, ar putea măcar *unul* dintre noi să fie sigur că va sta în picioare o singură oră fără să cadă? Unde găsim fermitatea umană suficientă, pentru a ne împiedica să-L dezonorăm pe Domnul nostru? Numai Dumnezeu este în măsură să ne țină drepti (Romani 14.4). O, de ne-am da seama din ce în ce mai mult că nu avem puterea de a ne ține în picioare nici măcar pentru *o clipă* - la fel ca aceste pânze de in fără stâlpi. Trebuie să ne agățăm cu credință de Domnul nostru iubit, pentru a fi ținuți. Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, *vom fi ținuți*, pentru că El poate să ne țină.

În multe din pasajele, pe care le analizăm în acest context, este vorba mai degrabă de viața noastră în deșert decât de poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Poate că unii dintre noi s-au descurajat când am vorbit despre mărturia în viața noastră și și-au pus întrebarea „Și cine este în stare?”. (2. Corinteni 2.16). Ca răspuns, aș dori să vă strig asigurarea: sunteți „păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în timpul

din urmă” (1. Petru 1.5), păziți pentru moștenirea nestrăcătorească, care ne stă pregătită în ceruri, păziți nu prin propria noastră putere, ci prin puterea Lui, păziți pentru a nu cădea pradă ispitei prin puterea vrăjmașului, păziți prin credință, păziți prin cârligele și vergelele de argint ale mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos. Și putem fi siguri că Cel care ne-a dat acest cuvânt, îl va duce la îndeplinire. Fie ca noi să fim păziți să nu-L dezonorăm prin necredință.

Să-l luăm ca exemplu pe Pavel în Roma, acest slujitor credincios al lui Hristos, care a fost susținut de stâlpul de neclintit, atunci când toți l-au părăsit (2. Timotei 4.16,17). Trebuie să ne sprijinim pe Hristos și nu pe un braț de carne (compară cu Ieremia 17.5,7). Dacă ne sprijinim pe frații noștri sau pe orice alt braț omenesc, oricât de puternic ar părea, va veni vremea încercării. Trebuie să învățăm să ne sprijinim numai pe Domnul. Putem să ne consultăm unii cu alții, să ne rugăm unii pentru alții, să fim un exemplu unii pentru alții, dar nu trebuie să ne bazăm pe oameni. Această încredere se va dovedi cu siguranță a fi o trestie frântă, care străpunge mâna (compară cu Isaia 36.6). Domnul a stat alături de Pavel și El va sta alături de noi. Indiferent de situații, stâlpul cu fundamentul de aramă (Cuvântul de încredere al lui Dumnezeu) va fi acolo pentru a ne susține. Aceste brațe veșnice ale dragostei răscumpărătoare ne vor susține în umblarea și mărturia noastră în lume. Când ne uităm în urmă cu durere și rușine la un moment în care L-am dezonorat pe Domnul, când nu am păstrat haina de in nepătată, a fost atunci când am fost conștienți de slăbiciunea noastră și ne-am sprijinit pe brațul Său? Sau a fost mai degrabă atunci când am crezut că abilitățile noastre sunt suficiente sau ne-am sprijinit pe un suport uman? Sunt sigur că nu-L dezonorăm niciodată, atunci când ne încredem în El.

Domeniul împrejmuit – umblarea desparte pe poporul lui Dumnezeu de lume

Să ne uităm acum la zona împrejmuită ca la un întreg. Ea arată pe poporul lui Dumnezeu, care corespunde umblării lui Hristos, prin aceea că face o demarcație practică în lume, unde poporul lui Dumnezeu poate fi într-o părtășie fericită și o mărturie pentru El. Cum sunt ei separați de lume? Ei nu sunt închiși în mănăstiri și nici nu există ziduri de piatră între ei și lume. În schimb, la fel ca în cazul lui Enoh, umblarea lor cu Dumnezeu formează separarea, în timp ce îndeplinesc îndatoririle vieții de zi cu zi. În epistole ni se dau instrucțiuni pentru toate relațiile vieții, dar nici măcar un cuvânt despre retragerea din chemările și ocupațiile zilnice ale vieții. Departe de așa ceva! Indolența și izolarea egoistă sunt condamnate de Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să trăim *în* lume, în timp ce nu suntem *din* ea (Ioan 17.11,16). Pânzele de in indică, deci, spre stilul de viață practic al credincioșilor, care îi despart de lume.

Apostolul Iacov exprimă în cele din urmă tocmai acest lucru, când spune: tu vorbești de credință fără fapte, spui că te sprijini pe sângele salvator al lui Hristos și că stai înaintea lui Dumnezeu în toată valoarea desăvârșirii lui Hristos. Ei bine, atunci, arată-mi asta prin faptele tale, prin viața ta (compară cu Iacov 2.14-18). Lumea va spune pe bună dreptate: Dă-mi o dovadă în acest sens. În adevăr, pecetea mântuirii lui Dumnezeu are două fețe. Pe partea dinspre Dumnezeu se citește: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi” (2. Timotei 2.19). El poate vedea credința acolo unde lumea nu o poate vedea. Dar există ceva ce lumea *poate* vedea: pânzele albe, de in. Și de aceea, pe cealaltă parte a peceții scrie: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!” (2. Timotei 2.19). Asta este ceea ce poate

vedea lumea. În niciun moment Iacov nu îl contrazice pe Pavel. Pavel vorbește despre intrarea noastră în prezența lui Dumnezeu și despre modul în care Dumnezeu ne vede ca fiind desăvârșiți în Hristos. Iacov, pe de altă parte, vorbește despre umblarea și mărturia noastră în lume și spune: „Arată-mi credința ta *fără fapte*” - dacă poți - „și eu îți voi arăta credința mea *prin faptele mele*” (Iacov 2.18). *Înainte de Dumnezeu* suntem îndreptățiți prin credință fără fapte; *înaintea lumii* suntem îndreptățiți prin fapte, care confirmă această credință. Legătura noastră cu lumea devine vizibilă prin comportamentul nostru și prin mărturia noastră.

Însă, aceasta formează un perete despărțitor închis, așa că lumea nu poate pătrunde în părtășia poporului lui Dumnezeu. Cum se face atunci că există învățători falși în creștinătate? Este pentru că, în timp ce oamenii dormeau, dușmanul a venit și a semănat neghină. Când a existat nepăsare și indiferență față de onoarea lui Dumnezeu, satan a adus în curtea din față învățători falși. Întotdeauna nepăsarea sau indiferența este cea care permite celor care sunt numai mărturisitori să se infiltreze în poporul lui Dumnezeu.

În Faptele apostolilor 5, sfințenia, care trebuie să înconjoare casa lui Dumnezeu precum pânzele albe de la Cortul întâlnirii, este ilustrată în tratarea păcatului teribil al lui Anania și Safira. Curtea din față a Domnului a fost curățată de ceea ce o murdărise. Pânzele de în subțire răsucit au fost curățate, ca să spunem așa, iar granița care proteja poporul lui Dumnezeu de lumea exterioară a fost confirmată. „Dar din ceilalți niciunul nu îndrăznește să li se alăture” (Faptele apostolilor 5.13). O mare teamă s-a abătut asupra tuturor. Și-au dat seama că nu puteau îndrăzni să intre într-o prezență atât de sfântă, de teamă că judecata divină va cădea asupra lor. Realitatea mărturiei Adunării nu lăsa niciun dubiu - ea excludea răul.

Ce va păstra curăția Adunării lui Hristos? Nu trebuie să bănuim prezența răului, acolo unde acesta nu este evident. Dar, dacă există o viață și o mărturie plăcută lui Dumnezeu, lumea nu va îndrăzni să se alăture unei astfel de părtășii.

Poarta – Hristos ca singura ușă

În cele din urmă, ajungem la poartă. Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, că există o *singură* poartă. Dar asta nu înseamnă că Adunarea este o societate în care ar fi greu de intrat. Materialele porții sunt aceleași cu cele ale perdelei și vorbesc despre Hristos. *El* este ușa și „dacă intră cineva prin [El], va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10.9).

Această perdea, care forma poarta sau intrarea, era, de asemenea, atârnată de cârlige de argint. Aceasta ne arată că, în mărturia noastră, trebuie să susținem Evanghelia lui Hristos ca fiind calea prin care omul poate ieși din lume și intra în domeniul poporului mărturisitor al lui Dumnezeu. Intră prin Hristos și vei fi mântuit. Nimeni nu ar trebui să îndrăznească să intre în curtea din față a Cortului întâlnirii pe altă cale decât prin poartă. „Eu sunt *ușa*” (Ioan 10.9), nu o *ușă*, ca și cum ar exista altele, ci se spune „Eu sunt *ușa*”; „Eu sunt *calea*” (Ioan 14.6), singura cale. Imaginați-vă pentru o clipă pe cineva care îndrăznește să ridice perdeaua lateral și să se strecoare în curtea din față. El ar fi un hoț și un tâlhar și ar fi tratat ca atare, fiind expulzat printr-un ordin judecătoresc al curții. Nimeni nu poate intra de drept în părtășia copiilor lui Dumnezeu decât numai *prin Hristos*. Poate că cineva spune: Sunt copilul unor

părinți credincioși, nu am dreptul să fiu în mijlocul poporului lui Dumnezeu? Ei bine, fariseii au spus: „Avraam este tatăl nostru” (Ioan 8.39) - ca o pretenție de a fi poporul lui Dumnezeu. Însă, ei nu aveau credința și faptele tatălui lor și astfel pretențiile lor au fost respinse. Ioan Botezătorul le-a spus: „Faceți deci rod vrednic de pocăință; și nu vă gândiți să ziceți în voi înșivă: «Avem pe Avraam ca tată!»” etc. (Matei 3.7-10).

Este o binecuvântare nespuse de mare să fii un copil al unor părinți credincioși. Privilegiul unui cămin creștin este prețios. Învățătura și exemplul părinților evlavioși pentru copilul lor este o moștenire prețioasă, dar nu mântuiește. Părinții pot arăta calea spre mântuire, dar copilul trebuie să intre pe ușa, care este *Hristos*. Ai intrat *tu* prin această ușă? Ai intrat *tu* prin Hristos? Ești *tu* în mijlocul poporului lui Dumnezeu, nu pe baza unei simple mărturisiri, ci ai venit ca un biet păcătos fără nimic al tău și L-ai primit pe Isus Hristos și ai intrat astfel prin poarta larg deschisă?

Poarta avea o lățime de 20 de coți - larg deschisă pentru oricine dorea să intre. Invitația lui Dumnezeu pentru fiecare este să intre *acum* prin credința în Domnul Isus, și nu numai să fie primit în părtășia poporului lui Dumnezeu, ci să găsească mântuirea, să primească imediat viața veșnică și în curând gloria.

În timp ce noi stăm încă la poartă, ca să spunem așa, acordăm ecou invitației:

- **Apocalipsa 22.17:** Și cine însetează să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată.

Iar Isus Hristos Însuși spune:

- **Ioan 6.37:** Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară.

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(19\)](#)

Titlul original: „The Court”

Prelegerea a 19-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] În originalul în engleză se spune aici că stâlpii și picioarele lor trebuie să fie din aramă. De remarcat este faptul că, deși în *Versiunea Autorizată* este redat astfel, aici nu există niciun verb în original și, prin urmare, expresia modală „de aramă” ar putea să se refere doar la picioare. Keil consideră de la sine înțeles că stâlpii erau făcuți din lemn de salcâm.